

CAGLIERO 11

Бюлетень Салезіянської Місіонерської Анімації

Видання Місіонерського Сектору для Салезіянських спільнот і друзів Салезіянських місій

Двері Милосердя щойно зачинилися в цілому світі. Навіть ті мобільні з дієцезії Гізо на Соломонових Островах, які подорожували на човнах, щоб досягнути найбільш віддалених селищ. Автором цієї геніальної місіонерської ідеї став наш салезіянський єпископ Монс. Лучано Капеллі. Тепер, дорогі брати і дорогі друзі, йдеться про те, щоб зберегти відчиненими, більш того – розкритими навстіж! - двері місіонерського милосердя кожного серця та кожної спільноти. Щоб вони ніколи не зачинилися, як ті двері, які зустрічала перед Собою Пресвята Богородиця тієї ночі, коли шукала місце, щоб народити Еммануїла.

Наш Господь, убогий і покинутий, продовжує стукати: не зачиняймо перед Ним двері!

Не зачиняймо двері перед потоком мігрантів з усіх куточків світу!

Не зачиняймо двері перед Близьким Сходом і мільйоном молодих осіб з арабських країн!

Не зачиняймо двері перед Європою та її молодіжними фронтами релігійної убогості та спустошення!

Не зачиняймо двері перед молоддю з найбільш забутих тубільних народів Латинської Америки!

Ти готовий відчинити їх і вирушити вперед?

Хіба ж це не найкращий різдвяний подарунок для нашого дорогого Отця Боско: місіонерська салезіянська готовність вирушити *ad gentes, ad exteros, ad vitam!* До зустрічі!

J. Basanès
о. Гільєрмо Базаньєс SDB
Радник у справах місій

**Христос народився для нас,
ликуймо в день нашого спасіння!**

“Там, де народжується Бог, там народжується надія: Він приносить надію. Де народжується Бог, там народжується мир. А де народжується мир, там вже немає місця для ненависті та війни. І, незважаючи на це, саме там, де прийшов на світ вочлочений Божий Син, не припиняється напруження й насильство, а мир залишається даром, який постійно потрібно призивати й будувати.

Там, де народжується Бог, родиться надія; а де народжується надія, там люди наново віднаходять свою гідність. Однак, також і сьогодні маси чоловіків та жінок позбавлені своєї людської гідності, і, подібно до Дитяти Ісуса, страждають від холоду, нужди та відкинення з боку людей... Нехай не забракне нашого утішення для тих, хто втікає від нужди та війни, надто часто мігруючи в нелюдських умовах, нерідко ризикуючи життям.

Нехай же будуть винагороджені щедрими благословеннями ті особи й держави, які великодушно трудяться над тим, щоби допомагати й приймати численних мігрантів та біженців, допомагаючи їм будувати гідне майбутнє для себе та своїх найдорожчих й інтегруватися в суспільства, які їх приймають!”

Папа Франциск, Послання *Urbi et Orbi* - Різдво 2015

**Прийміть наші найкращі привітання
з нагоди Різдвяних свят.
Редакція “Кальєро 11”**

МОЄ МІСІОНЕРСЬКЕ ПОКЛИКАННЯ Є ДЛЯ МЕНЕ НАЙКРАЩИМ ДАРОМ

Коли я думаю про початки мого місіонерського покликання, то завжди згадую, як змалку моя мама кликала мене, коли треба було щось зробити: “Ходи і зроби це або те”. Щоразу, коли я чув цей заклик, я припиняв те, чим займався, і намагався якнайкраще зробити те, про що мене просили.

Моє місіонерське покликання нагадує цей заклик у певний момент мого життя. Я пам’ятаю, що, будучи постновиком, попросив відправити мене на місії. Три моїх товариша були відправлені в Папуа Нову Гвінею, а я залишився. Я часто питав себе: “Чому мене не відправили з ними?”. Проте я продовжував плекати своє місіонерське покликання. Я зберіг місіонерський запал, який горів у моєму серці, виконуючи якнайкраще всі свої обов’язки асистента і, потім, студента богослов’я.

Нарешті на останньому курсі богослов’я мій директор сказав мені, що на мене чекає подвійний подарунок: мою кандидатуру на священство погоджено, а після рукоположення мене направлять у Східний Тімор. Проте моє місіонерське покликання одразу ж пройшло бойове хрещення. Я прибув на Тімор у 1992 році, коли тут розвивався потужний рух за незалежність від Індонезії. Це було чудо, що мені дозволили в’їзд в країну, та коли ми відповідаємо на Божий заклик, то Він завжди дбає про все інше. Громадські безпорядки частішали, більшість наших домів було спалено. Мій Інспектор попросив мене супроводжувати людей, які втікали від насильства, яке запанувало в країні. Це був тотальний хаос. Ми втратили зв’язок з усіма салезіянами. Деякі співбрати думали, що я вже давно загинув, тож відслужили за мене заупокійну Літургію! Я кілька місяців жив з нашими біженцями в Австралії. Проте я ніколи не втрачав надії на Боже заступництво.

За цей час я опинився в багатьох складних ситуаціях, які загрожували моєму життю, але я ніколи не жалів, що став місіонером. Спочатку я думав, що місіонер проповідує, викладає тощо. Та тепер, 25 років по тому, я усвідомлюю, що бути місіонером передусім означає бути терпеливим, покірним і ввічливим. Часто я зустрічаю людей, яких не можу впізнати, а вони кажуть мені: “Дякую, що ви допомогли мені познайомитися з Богом”, бо пам’ятають, як я допомагав їм багато років тому, коли вони були малими дітьми!

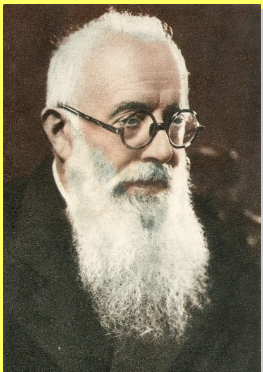
Справді, я можу спокійно визнати, що моє покликання салезіянина, священника і місіонера стало для мене найкращим даром нашого милосердного Бога. Коли Бог кличе, не треба боятися відповісти. Адже Він подбає про все інше!

*о. Хосе Дуайт Сан-Хуан
філіпинець, місіонер у Східному Тімори*

Свідчення салезіянської місіонерської святості

*Отець П’єрлуїджі Камероні, SDB,
Генеральний Постулятор в справах канонізації святих*

Праведний Монс. Віченцо Чіматті (1879-1965), місіонер в Японії, писав Генеральному Настоятелю о. П’єтро Рікальдоне: “Не бракує осіб, які давно спостерігають за життям місіонера і вивчають його. Завдяки салезіянському духу радості і уваги до молоді неважко викликати симпатію та поповнювати наші ряди. Та й зрештою неможливо протистояти чарівності любові: справи милосердя не можуть дозволити невірющим залишатися байдужими”.

Салезіянське Місійне Намірння

За консолідацію і плідність Проекту Європа у кожній з Провінцій Регіону Європа Центр – Північ.

Глибокі та швидкі суспільні і культурні переміни в Європі породжують в людях, серед яких і деякі наші співбрати, знеохочення і зневіру. Молімося, щоб Європа не забула своє християнське коріння, і завдяки оптимізму, надії та красі, основою яких є Христос, могла продовжувати свою місіонерську і євангелізаційну працю.

